

Den danske Stjerne

NR. 2
108. ÅRGANG
FEBRUAR 1959

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2

108. årg.

FEBRUAR 1959

Indhold

Forsidebillede

Luftfoto af Salt Lake City, Utah.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen, missionspræsident, ansvarsh. redaktør.
Mary Kaiser, redaktør.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Jeg talte fornylig med et menneske, som sagde, at han havde læst historien om mormonismens fremkomst og også havde læst historien om oprindelsen til nogle af de andre kristne kirker, og så kom kommentaren: Af alle historierne om disse oprindelser er de sidste dages helliges den mest fantastiske.

Det mindede mig om en udtalelse, som Ældste Bennion af de Tolv Apostles Råd fremsatte, da han besøgte den danske mission. Han udtalte, at han havde haft lejlighed til at virke som turistforer på Tempelpladsen, og når han havde vist statuen af Profeten Joseph Smith, hvorpå der er indgraveret en oversigt over Faderens og Sonnens besøg og også engelen Moronis besøg, blev folgende spørgsmål ofte stillet ham: »Tror De på åbenbaring?« Hans svar berorte dem ofte ubehageligt, når han svarede: »Ja, gor De ikke?«

Dette stiller Dem direkte over for dette sporgsmål: Tror De på åbenbaring?

Hvad tror De forårsagede forandringen i Peter, som skælvede og fornægtede Kristus tre gange, og som seks uger senere stod foran en skare og sagde: »Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I korsfæstede, ham har Gud gjort både til Herre og Kristus«. (Ap. Gern. 2:36).

Fordi den opstandne Herre åbenbarede sig for Peter, troede han, Peter, på åbenbaring. Når Peter fortalte om sin oplevelse, da han så Frelseren, troede mange ham.

Vi kunne spørge: »Tror De, at Frelseren besøgte og talte med Peter efter opstandelsen?« Det var åbenbaring. Tror De på åbenbaring?

Da Gud Faderen og Sonnen Jesus Kristus besogte Joseph Smith, var det også åbenbaring. Er det vanskeligere at tro på et besøg til Joseph Smith for 150 år siden, end det er at tro på et besog til Peter for næsten 2000 år siden?

Vil De tage den magt fra Guddommen at åbenbare sig i vore dage?

Det er en velsignelse at kunne sige: »Ja, jeg tror på åbenbaring; gør De ikke?«

Holger P. Petersen, missionspræsident.

DEN *danske* MISSION

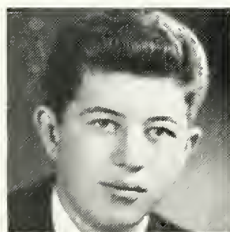
Vi bringer i dette nummer en samlet, illustreret fortegnelse over missionspræsidentskabet og samtlige missionærer, der for tiden arbejder i den danske mission. Missionærerne er ordnet efter distrikter, så det vil være let for søskende og venner at finde de missionærer, der arbejder i deres distrikt.

Fortegnelsen er udarbejdet pr. 21. januar 1959.

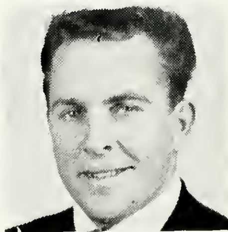

Søster **Ora H. Petersen**, missionspræsident **Holger P. Petersen**, 1. rådgiver **Torkil Dresso**, 2. rådgiver **Larry O. Christensen**

Omrejsende ældster:

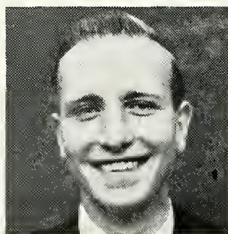

Reed K. Christoffersen
fra Salt Lake City, Utah

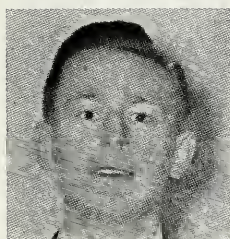
Donald Rasmussen
fra Fillmore, Utah

Missionssekretær:

Benjamin R. Monk
fra Denver, Colorado

København distrikt:

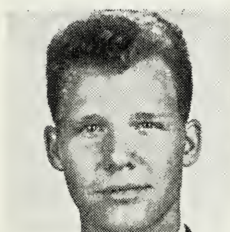
Arvil R. Johansen
fra Kenilworth, Utah, assisterende missionssekretær

Don P. Jenkins
fra Grace, Idaho, arbejder på missionskontoret

Arne Foss Jensen
fra Magrath, Alberta, Canada, arbejder på missionskontoret

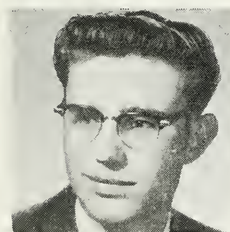
W. Fred Mortensen
fra Paradise, California, arbejder i København

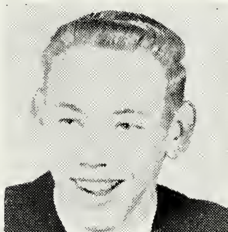
P. Douglas Fonnesbeck
fra Howell, Utah, arbejder i København

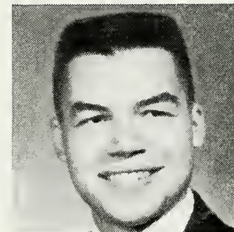
Leonard H. Trauntvein
fra Kenilworth, Utah, arbejder i København

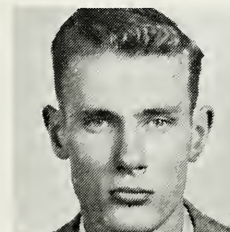
George E. Rice
fra Logan, Utah, arbejder i København

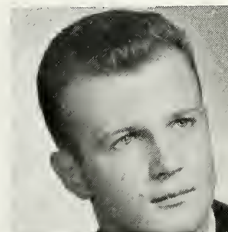
Richard S. Ray
fra Thatcher, Arizona, arbejder i København

Merrill H. Olson
fra Orem, Utah, arbejder i København

Howard Kent Madsen
fra Rigby, Idaho, arbejder i København

Gary E. Dudley
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i København

Gary W. Atkinson
fra Murray, Utah, arbejder i København

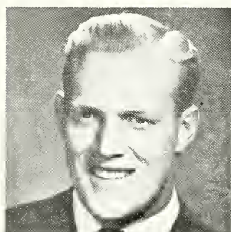
Robert L. Clark
fra Ogden, Utah, arbejder i København

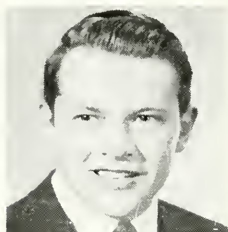
Richard J. Mortensen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i København

Verlin R. Nicholes
fra Orem, Utah, arbejder i København

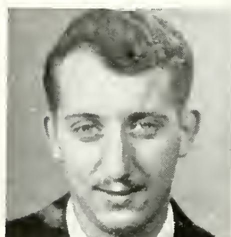
Byron A. Rasmussen
fra Provo, Utah, arbejder i København

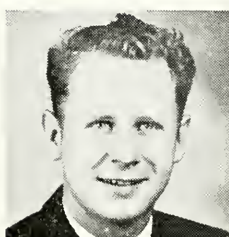
Darrel G. Gamble
fra Preston, Idaho, arbejder i København

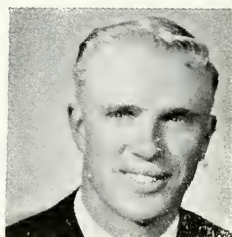
A. Bruce Knudsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i København

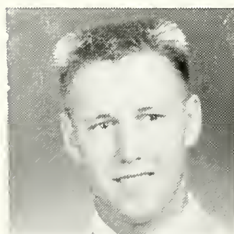
Andrew J. Lassen
fra Tooele, Utah, arbejder i København

Frank S. Poulsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i København

Wilford J. Price
fra Rexburg, Idaho, arbejder i København

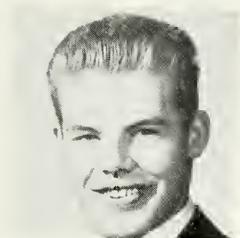
J. Marion Nielsen
fra Payson, Utah, arbejder i København

Charles L. Hermansen
fra Ephraim, Utah, arbejder i København

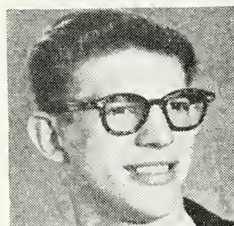
Larry J. Miller
fra Driggs, Idaho, arbejder i København

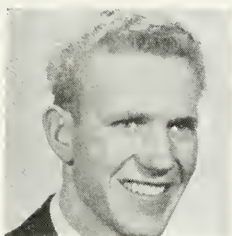
Christian A. Anderson
fra Alpine, Utah, arbejder i København

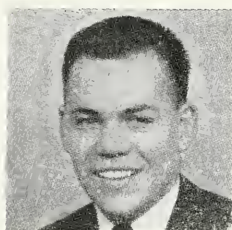
Marion D. Jensen
fra Preston, Idaho, arbejder i København

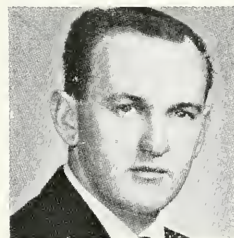
Jan F. Peterson
fra Orem, Utah, arbejder i Amager gren

Jerry R. Petersen
fra Tremonton, Utah, arbejder i Amager gren

Gary Stalnaker Hansen
fra Payson, Utah, arbejder i Amager gren

Kenneth Glen Williams
fra Malad, Idaho, arbejder i Amager gren

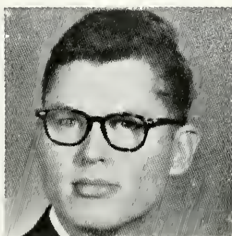
Eunice Piepgrass
fra Raymond, Alberta, Canada, arbejder i Amager gren

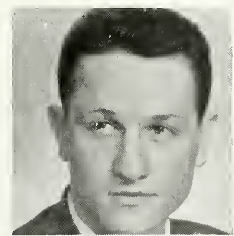
Shirley Alleman
fra Bern, Idaho, arbejder i Amager gren

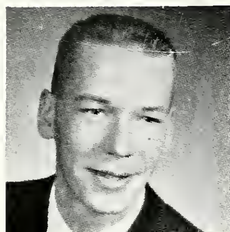
Kurt V. Nagel
fra Calgary, Alberta, Canada, arbejder på Bornholm

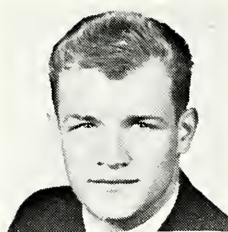
Gary Smith Hansen
fra St. Geoge, Utah, arbejder på Bornholm

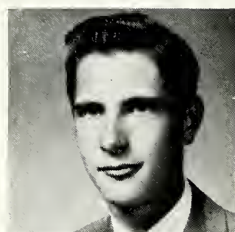
Delbert G. Larsen
fra Rigby, Idaho, grenspræsident, Slagelse

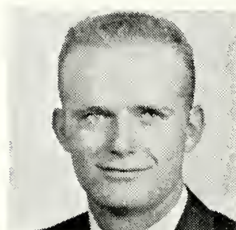
Gary Neal Sorensen
fra Blackfoot, Idaho, arbejder i Slagelse

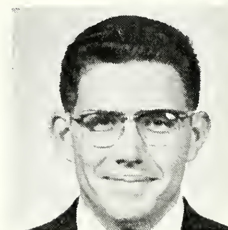
Russell Sorensen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Nakskov

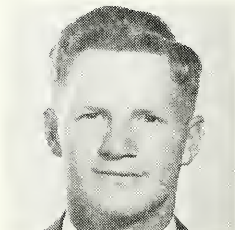
James W. Nielsen
fra Glenwood Springs, Colorado, arbejder i Nakskov.

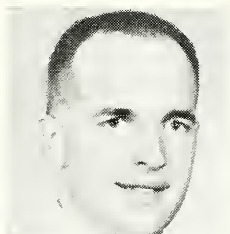
Jay R. Thuesen
fra Twin Falls, Idaho, arbejder i Næstved

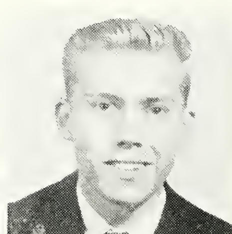
Terry N. Lee
fra Idaho Falls, Idaho, arbejder i Næstved

Garth L. Sorensen
fra Scipia, Utah, arbejder i Roskilde

Norman C. Carlsen
fra San Dimas, California, arbejder i Roskilde

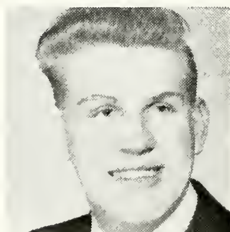

Norman J. Hansen
fra Roosevelt, Utah, arbejder på Færoerne

William M. Brothersen
fra Boneta, Utah, arbejder på Færoerne

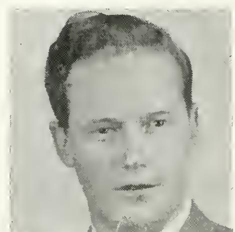
Aalborg distrikt:

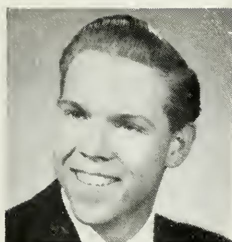
Elray L. Pedersen
fra Salt Lake City, Utah, distriktspræsident, Aalborg

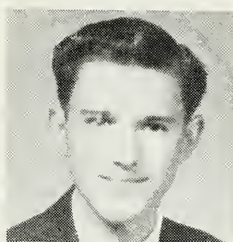
Nilo R. Call
fra Ogden, Utah, grenspræsident, Aalborg

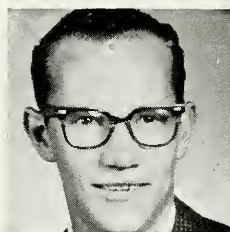
William B. Olsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Aalborg

Maylen V. Bennett
fra Pocatello, Idaho, arbejder i Aalborg

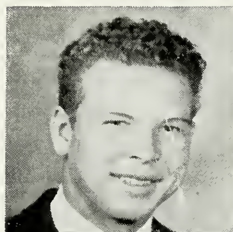
Vernon Bird
fra Idaho Falls, Idaho, arbejder i Aalborg

Stewart L. Gudmundsen
fra Payson, Utah, arbejder i Aalborg

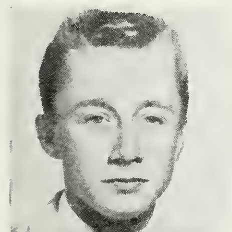
J. Chad Thorderson
fra Cleveland, Utah, arbejder i Frederikshavn

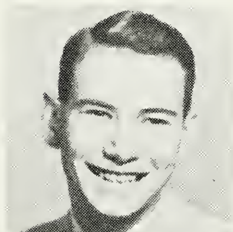
Devon S. Dennison
fra Clover, Utah, arbejder i Frederikshavn

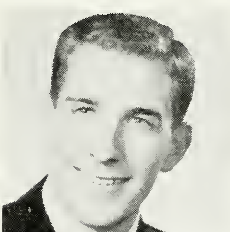
Donald S. Coleman
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Hjørring

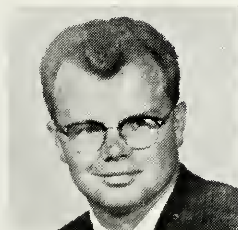
Donald J. Black
fra Long Beach, California, arbejder i Hjørring

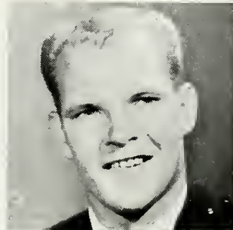
Thomas S. Johnson
fra Price, Utah, arbejder i Holstebro

Robert J. Blake
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Holstebro

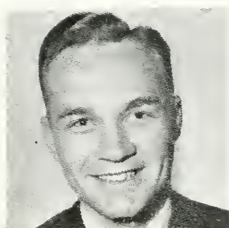

John C. Jorgensen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Skive

Ross Jack Poulsen
fra Brigham City, Utah, arbejder i Skive

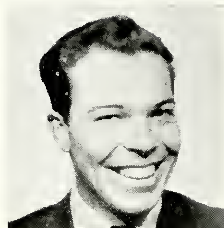
Aarhus distrikt:

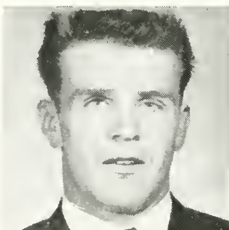
Frank R. Larsen
fra Emmeth, Idaho, arbejder i Aarhus

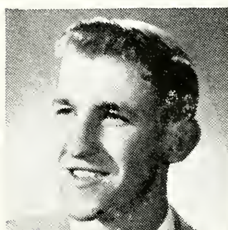
Peter C. Knudson
fra Brigham City, Utah, arbejder i Aarhus

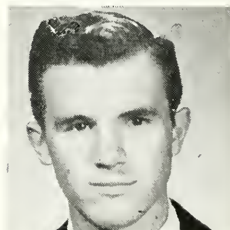
Gene L. Mortensen
fra Idaho Falls, Idaho, arbejder i Aarhus

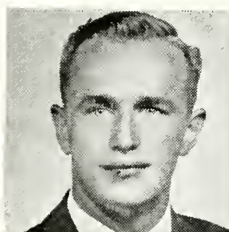
Clark L. Ostergaard
fra Orem, Utah, arbejder i Aarhus

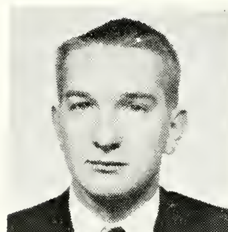
Garth D. Johnson
fra Elsinore, Utah, arbejder i Aarhus

Roger L. Olsen
fra Gunnison, Utah, arbejder i Aarhus

Tim J. Malan
fra Ogden, Utah, arbejder i Aarhus

Robert L. Petersen
fra Ogden, Utah, arbejder i Aarhus

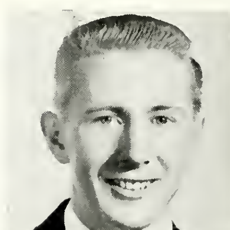
John James Poulsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Horsens

Inge Fano
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Aarhus

Betty La Ree Larsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Aarhus

John M. Petersen
fra Fillmore, Utah, arbejder i Horsens

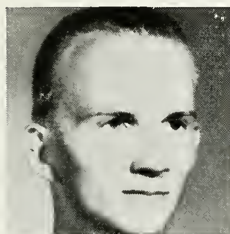
Orlando N. Anderson
fra Salt Lake City, Utah, grenspræsident, Randers

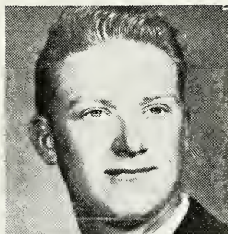
Agnes Anderson
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Randers

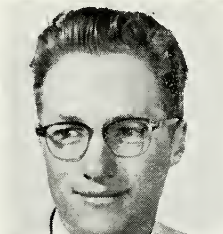
Ronald E. Anderson
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Randers

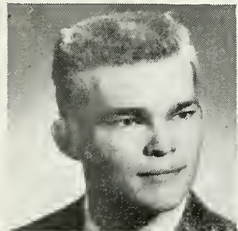
Niel C. Anderson
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Randers

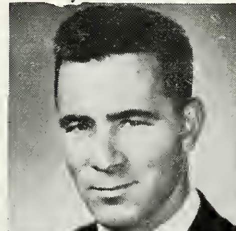
Kenneth W. Anderson
fra American Fork, Utah, arbejder i Randers

Lyle Oman
fra Altamont, Utah, arbejder i Randers

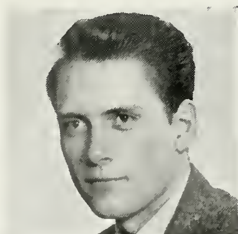
Kenneth W. Skousen
fra Mesa, Arizona, arbejder i Herning

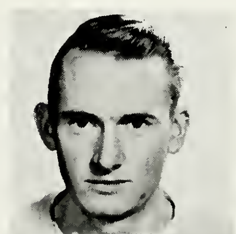
Mack V. Jacobsen
fra Elk Grove, California, arbejder i Herning

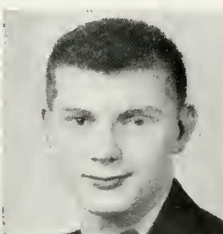
Carlo D. Klitgaard
fra Salt Lake City, Utah, grenspræsident, Silkeborg

J. Charles Keller
fra Brigham City, Utah, arbejder i Silkeborg

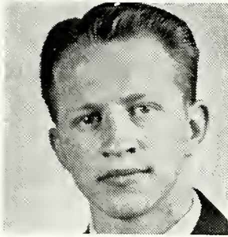

Richard Warner Jensen
fra Stirling, Alberta, Canada, arbejder i Vejle

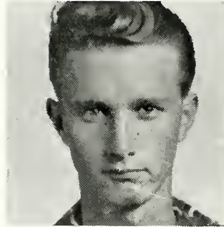

Parley E. Hansen
fra Centerville, Utah, arbejder i Vejle

Esbjerg distrikt:

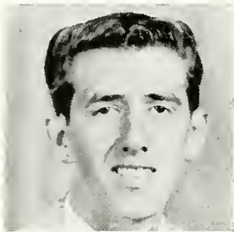
Julius R. Madsen
fra Alhambra, California, arbejder i Esbjerg

Jack B. Morris
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Esbjerg

J. Sherman Strate
fra Spring City, Utah, grenspræsident, Aabenraa

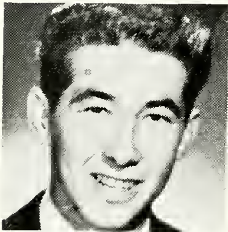
Gary M. Hudson
fra Providence, Utah, arbejder i Aabenraa

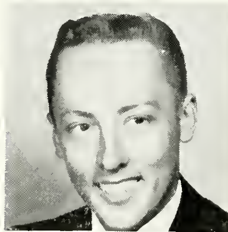
LaWayne Christensen
fra Salt Lake City, Utan, arbejder i Esbjerg

Sandra S. Sharp
fra Logan, Utah, arbejder i Esbjerg

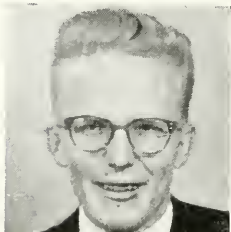
Karl K. Keeler
fra Magrath, Alberta, Canada, arbejder i Kolding

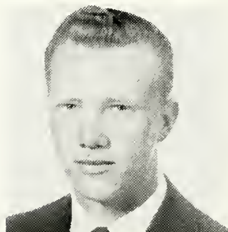
Hal L. Andersen
fra Gabriel, California, arbejder i Kolding

Leonard N. Burton
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Hederslev

Frank A. Poulsen
fra Tooele, Utah, arbejder i Haderslev

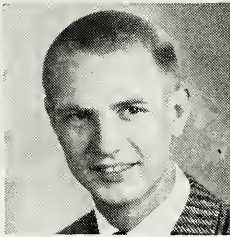

Gordon B. Jensen
fra Preston, Idaho, arbejder i Ribe

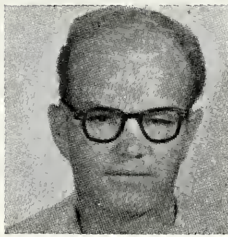

Paul B. Jensen
fra Logandale, Nevada, arbejder i Ribe

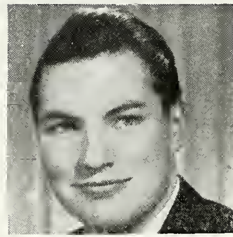
Odense distrikt:

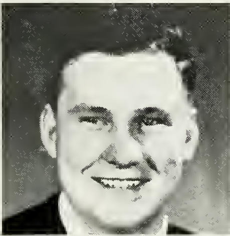
Spencer B. Greer
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Odense

Wally D. Lybbart
fra Greenacres, Washington, arbejder i Odense

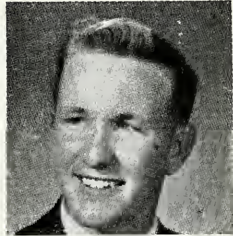
Charles G. Ward
fra Idaho Falls, Idaho, arbejder i Odense

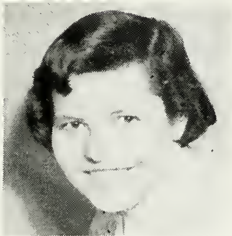
Gerald B. Ashby
fra Spanish Fork, Utah, arbejder i Odense

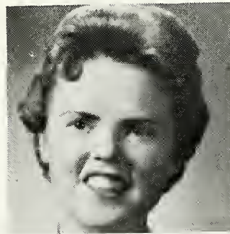
Rosco N. Tolman
fra Bancroft, Idaho, arbejder i Odense

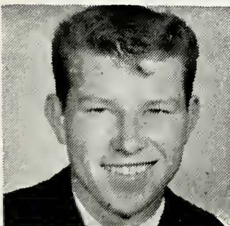
Carl C. Wilberg
fra Orem, Utah, arbejder i Odense

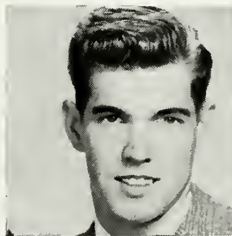
Randi Sørensen
fra København, arbejder i Odense

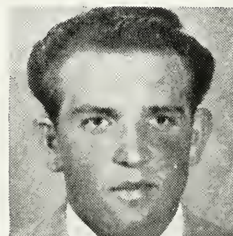
Lois La Ree Christensen
fra Elsinore, Utah, arbejder i Odense

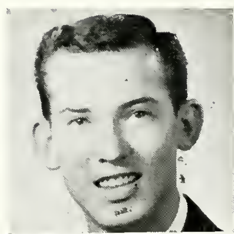
Julian J. Mercer
fra Lehi, Utah, arbejder i Fredericia

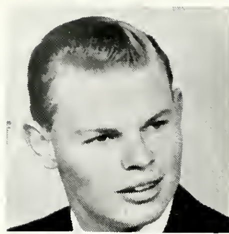
Ralph L. Hansen
fra Portland, Oregon, arbejder i Fredericia

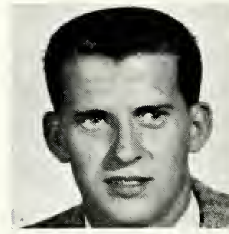
John B. Butikofer
fra Idaho Falls, Idaho, arbejder i Svendborg

Gary M. Larsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Svendborg

Raymond D. Christensen
fra Garden Grove, California, arbejder i Nyborg

John G. Holten
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Nyborg

Kirkens adresser i den danske mission:

København gren	Priorvej 12, F.
Aabenraa gren	Møllergade 1
Aalborg gren	Valdemarsgade 2
Aarhus gren	Langenæs Allé
Amager gren	Kretavej 37, København S.
Bornholm	Svanekevej 8, Rønne
Esbjerg gren	Rolfsgade 123
Fredericia gren	Gothersgade 27
Frederikshavn gren	Enghavevej 32
Haderslev	Ny Allégade 15
Herning gren	Viborgvej 8
Hjørring gren	Kongensgade 2 A
Horsens gren	Margrethevej 6
Kolding gren	Østerbrogade 32
Odense gren	Lahnsgade 58
Randers gren	Raadmands Boulevard 27
Silkeborg gren	Vestergade 33 o. g.
Skive gren	Vesterled 2
Slagelse gren	Østre Allé 1
Svendborg	Klostergaard Hotel, Klostergade
Vejle gren	Nørre Allé 19

Budbringeren og Budskabet

Af *Præsident J. Reuben Clark jr.* af *Det Første Præsidentskab.*

Dette er det fjerde uddrag i vor serie af forelæsninger, holdt af Præsident J. Reuben Clark jr. i 1939 under G.U.F.s auspicier. I denne forelæsning fremdrager Præsident Clark nogle af Johannes Døberens bemærkelsesværdige lærdomme. De var forløbere for evangeliets store principper, som Mesteren senere belærte folket om. Derefter fortsætter præsident Clark sin forelæsning med en beretning om Jesu dåb.

Kenneth S. Bennion.

En af de ting, jeg gjorde i forbindelse med studiet af de fire evangelier og *3 Nephi* var at udarbejde en løbende beretning, samlet i een tekst, af alle de steder, hvor der var to eller tre tekster i bøgerne. Jeg vil læse for Dem den samlede tekst under overskriften »Budbringeren og budskabet«. Jeg vil først læse fra *Mattæus* 3:1-6, *Markus* 1:1-6 og *Lukas* 3:3-6:

»Dette er begyndelsen til evangeliet om Jesus Kristus, Guds Søn:

Som der står skrevet hos Profeten Esajas:

Se, jeg sender min engel for dit åsyn, han skal bane vejen for dig.« *(Mark. 1:1, 2).*

»Der er en røst af en, som råber i ørkenen:

Ban Herrens vej, gør hans stier jævne.« *(Matt. 3:3).*

»I de dage fremstår Johannes Døber og prædiker i Judæas ørken.« *(Matt. 3:1).*

»Og han gik ud i hele egnen omkring Jordan og prædikede omvendelses-dåb til syndernes forladelse.« *(Luk. 3:3).*

»......Således fremstod Johannes Døber i ørkenen og prædikede omvendelses-dåb til syndernes forladelse.

Og hele Judæas land og alle Jerusalems indbyggere kom dragende ud til ham.« *(Mark. 1:4,5).*

»Så kom Jerusalem og hele Judæa og hele omegnen om Jordan dragende ud til ham.« *(Matt. 3:5).*

»Og de lod sig døbe af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder.« *(Mark. 1:5).*

Hele det billedsprog, som Johannes bruger i forbindelse med sit værk, er forestillingen om ørkenen.

»Hver dal skal fyldes og hvert bjerg og høj sænkes.« *(Luk. 3:5).*

Disse ord antyder, at Johannes betragtede sig selv som den, der skulle gå forud for at berede vejen for En, som skulle komme efter ham; han skulle åbne marken, han skulle vende folkets opmærksomhed mod visse grundprincipper, som Frelseren selv skulle fremhæve, når tiden kom. Han skulle vække folkets samvittighed. Han skulle prøve at indpode i dem et ønske om og en tørst efter retfærdighed.

Derefter skal jeg læse fra *Mattæus 3:7-10* og *Lukas 3:7-14:*

»Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme for at blive døbt .....« *(Matt. 3:7).*

»Han sagde da til de folkeskarer, som kom ud for at døbes af ham: I øgleunger, hvem gav jer den tanke at fly fra den kommende vrede?« *(Luk. 3:7).*

Akkurat som Frelseren senere gjorde, således gjorde Johannes. Han lod ikke nogen lejlighed gå tabt. Allerforst erklærede han krig mod farisæerne og saddukæerne. Som De sandsynligvis ved, var farisæerne en sekt, som opstod under den makkabæiske administration. De anerkendte den uskrevne lov. Saddukæerne var et aristokratisk præsteparti, som benyttede sig af de fremmede skikke og den civilisation, som var blevet påtvunget hebræerne. De anerkendte ikke den uskrevne lov, men holdt sig strengt til den mosaiske lov; de troede ikke på et fremtidigt liv eller på engle og ånder.

Zeloterne opstod omkring Frelserens tid. Det var deres formål at prøve at genoprette den rene jødedom. Det var et fanatisk folk i denne retning.

Så var der en anden klasse, kaldet tolderne, skatteopkræverne - på den tid temmelig effektive. Sådanne skatteopkrævere er blevet brugt af mange despotiske regeringssystemer. Herskeren selv forsøger ikke at opkræve skatterne. Han forpagter dem ud. Tænk Dem f. eks. at Utah blev delt ud i forskellige amter. Hvis Utah blev regeret af en af disse statholdere, ville en af hans bedste venner få Salt Lake City Amt, fordi her er mere ejendom, der kan beskattes, end noget andet sted i staten. Sommetider går disse embeder til dem, der byder højst. En anden gang kunne man f. eks. sige til den mand, som skulle være guvernør over Salt Lake City Amt: »Jeg må have en million dollars om året fra Dem. De kan have alt det, som De kan få ud over dette beløb.«

Så giver skatteopkræveren sig til at skaffe sin million. Der er ingen bestemte regler, han samler blot alt det, som det på nogen måde er muligt. Han får sin million, og hvis han kan samle halvanden million, er den halve million til gengæld hans. Således arbejdede tolderne i gamle dage.

Da Johannes prædikede omvendelse, lærte han folket:

»Så bær da frugter, som er omvendelsen værdige, og begynd ikke at sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader; thi jeg siger jer, at Gud kan opvække Abrahams børn af stenene dér!

Og øksen ligger allerede ved roden af træerne; så skal da hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.« *(Luk. 3: 8, 9).*

Johannes fortæller her en fundamental sandhed, idet han henviser til en meget gammel skik, nemlig at i Palæstina og i Østen er træer som regel kun af værdi, hvis de bærer frugt. Hvis de ikke bærer frugt, bliver de tilintetgjort. Da Jesus forbandede det ufrugtbare figentræ, udførte han blot ved hjælp af sine ord, hvad der sædvanligvis ville være blevet gjort ved hjælp af en økse.

Vi fortsætter Johannes's lærdomme:

> »Så spurgte skarerne ham og sagde: Hvad skal vi da gøre?« *(Luk. 3:10).*

Jeg har aldrig rigtig været i stand til at forstå, hvordan det kunne være, at folket således syntes at være fuldstændig beredt til Johannes's mission. De syntes at begynde øjeblikkeligt og at gå lige til selve kernen i sagen.

> »Han svarede og sagde til dem: Den, som har to kjortler, skal dele med den, som ingen har; og den, som har mad, skal gøre ligeså!« *(Luk. 3:11).*

Der var ikke meget af den slags lærdom i den gamle Mose-lov, så her begynder en slags opbrydning fra denne lov.

> »Der kom også toldere for at døbes, og de spurgte ham: Mester! Hvad skal vi gøre? Han svarede dem: Opkræv ikke mere, end der er foreskrevet jer.« *(Luk. 3:12, 13).*

Han slog øjeblikkelig ned på deres skødesynd og fortalte dem, hvad de skulle gøre.

> »Også soldater spurgte ham og sagde: Hvad skal så vi gøre? Og han sagde til dem: I må ikke mishandle eller udplyndre nogen, men lad jer nøje med jeres lønning!
> Da folket var i forventning, og alle tænkte i deres hjerter, om ikke Johannes skulle være Kristus,
> så tog Johannes til orde og sagde til alle: Jeg døber jer med vand; men han kommer, som er stærkere end jeg; jeg er end ikke værdig til at løse remmen på hans sko......« *(Luk. 3:14-16).*

Ingen steder i Det gamle Testamente anvendes ordene »dåb« og »Helligånd«, og dog syntes folket parat til at forstå dem, som om de var almindeligt brugte vendinger.

Under Moseloven synes der ikke at have været forudsat sådanne ting som omvendelse og forsagelse af synd og ikke at gøre det mere, som vi forstår det i dag. Under Moseloven viser det sig, at folket kunne synde og så gøre forsoning for det ved en eller anden form for offer. Nu kommer Johannes og prædiker en ny lære; han taler om omvendelse og forsagelse af synden.

Den dåb, Johannes foretog, var forskellig fra alle andre former for dåb, som blev praktiseret blandt folket på hans tid. Videnskaben prøver som grundlag for Johannes's dåb og for det, som kaldes den kristne dåb, at opbygge skikke af forskellige slags dåb blandt urfolk. De finder, at nogle slags folk praktiserede een dåb, og andre folk brugte en anden metode. De finder også, at jøderne havde en slags dåb, som de brugte for at optage proselytter i den jødiske tro. Videnskabsmændene siger derfor, at den kristne dåb og den jødiske dåb havde deres oprindelse i renselsesdåben hos disse urfolk. Men dette er ikke tilfældet.

Vi ved, at fra den første uddeling og nedefter fandtes dåben på jorden. Virkelig dåb til syndernes forladelse blev lært af Adam til hans efterkommere og lært i hver af de følgende uddelinger derefter. For os er det fuldstændig klart, at disse forskellige skik-

ke blandt urfolkene over hele verden ikke er de kilder, hvorfra den kristne dåb kom, men at de er afarter af den sande dåb, som Adam belærte om.

(I den oprindelige forelæsning gav Præsident Clark på dette sted nogle interessante og vigtige oplysninger om former for dåb blandt afrikanske stammer, folk på Malay-halvoen, indianerne i Central- og Sydamerika og Polynesien, specielt maorierne).

Medens Johannes prædikede og døbte, kom Jesus, der nu var omkring 30 år gammel, også til Johannes for at blive døbt. Stedet for dåben er uvist. Mormons Bog siger, at det var i Bethabara, men hvor var Bethabara? Nogle har fastsat stedet for dåben til den øverste ende af Genesaret Sø, andre har fastsat det til den anden ende af søen. Det almindelige indtryk er imidlertid, at der var et Bethabara i området lige nord for det Døde Hav. I de tidlige kristne dage antoges det, at Jesu dåb fandt sted her.

Jeg vil læse for Dem den kombinerede tekst om beretningen om denne store dåbshandling. De vil huske, at jeg fortalte Dem, at jeg havde moret mig med en gang at lave en kombineret beretning fra alle teksterne. Denne kombinerede beretning er taget fra *Lukas*, 3. kap., *Markus*, 1. kap. og *Mattæus*, 3. kap. Alle disse evangelister berettede om begivenheden.

»Da nu alle folkene var blevet døbt, skete det i de dage, at Jesus kom fra Nazaret i Galilæa til Jordan til Johannes for at blive døbt af ham. Men Johannes afslog det, idet han sagde: Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig?

Og da Jesus var blevet døbt, og kom op af vandet og bad, steg han op af vandet og se, himlene åbnedes, og han så Ånden dale ned over sig som en due.

Og der lød en røst fra himlene: Du er min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag.«

Da Johannes så Jesus, sagde han: »Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!« *(Matt. 3:14)*. »Da svarede Jesus og sagde til ham: Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!« *(Matt. 3:15)*.

Det har altid syntes mig, at med følgende ord antydede Frelseren, hvad der var mønsteret: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet...... Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst.« *(Mark. 16:15, 16)*.

Dåben er den port, som vi alle må igennem for at komme ind i riget. Fordi Han kom for at give det fuldkomne eksempel, blev Han døbt. Endog Guddommen selv var ingen undtagelse fra den lov, der blev pålagt dem, der ville gå ind i Guds rige.

Mattæus siger: »Himlene blev åbnet, og han så Guds Ånd......«. Markus siger blot »Ånden«, og Lukas siger »Helligånden«. *(Matt. 3:16, Mark. 1:10, Luk. 3:22)*.

Nu er der stor diskussion blandt videnskabsmændene om, hvorvidt Han alene så, eller hvorvidt folket, som var der, også så. Johannes så det lige så vel som Jesus, for han bevidnede bagefter, at han havde set, og at det

var det tegn, hvorved han vidste, at Jesus var Messias.

Sondag den 29. januar 1843 havde Profeten Joseph Smith, da han var tilstede ved et møde i Nauvoo Templet, følgende at sige vedrorende Helligåndens tilsynekomst:

> »Han (Johannes Dober) fik betroet den vigtige mission, og det blev krævet, at han under sine hænder skulle døbe Menneskesønnen.
>
> Hvem ellers har nogensinde haft den ære at gøre det? Hvem har ellers haft så stort et privilegium og herlighed? Hvem har ellers ledet Guds Søn ned i dåbens vande og haft det privilegium at se Helligånden i form af en due eller snarere i en dues *tegn*, stige ned, til vidne om denne administration? Duens sindbillede blev indstiftet før verdens skabelse, som et vidne for Helligånden, og djævelen kan ikke komme i en dues skikkelse. Helligånden er en personlighed og er i skikkelse af en personlighed. Den indskrænker sig ikke til en dues skikkelse, men i en dues *tegn*. Helligånden kan ikke blive omskabt til en due, men duens tegn blev givet til Johannes for at tilkendegive handlingens sandhed, ligesom duen er et symbol eller tegn på sandhed og uskyld.« *(Documentary History of the Church, Vol. 5, p. 260-261).*

Efter Jesu dåb og efter at Helligånden var steget ned på ham, kom der en stemme fra himlen: »Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag.«

Der er ikke mange lejligheder nedskrevet, hvor Faderen har præsenteret sin Søn. Der findes nogle få. Ved tidspunktet for forklarelsen blev Frelseren præsenteret af Faderen, som atter sagde: »Dette er min Søn.«

Den sidste uge af Frelserens gerning, da Andreas kom med budskab om, at der var nogle grækere, der ønskede at se Ham, holdt Frelseren en prædiken og fremsagde en bøn, og på den tid kom der en stemme, hvor Gud sagde, at han herliggjorde Jesus.

Og så er der den smukke beretning i Mormons Bog, i Tredie Nephi, hvor Frelseren blev præsenteret af Gud Faderen. Og endelig er der Joseph Smiths syn, som De alle kender. Der er den forskel mellem åbenbaringen til Joseph Smith og alle de andre tilkendegivelser, der gik foran, at ved alle de foregående tilkendegivelser, som vi har beretning om, var der kun stemmen fra himlen, der sagde: »Dette er min elskede Son.«

Men med Joseph Smith var der den yderligere herlighed, den yderligere anerkendelse, og den yderligere vigtighed, om De vil, at Gud Faderen og Jesus begge viste sig for drengen i lunden, og så vidt vore optegnelser viser, var alt hvad Faderen den gang sagde, følgende: »Dette er min elskede Søn, hør Ham.«

Jeg synes, at beretningen om besøget hos nephiterne er smuk ud over al beskrivelse. Den har nogle vidunderlige lektier i sig. For det forste hørte folket stemmen, lyden; den gennemtrængte dem til deres inderste, men de forstod ikke stemmen. Den virkede således, som den lod, som en opvækkelse af deres bevidsthed. Stemmen kom igen med det samme resultat, og igen forstod

de ikke. Men da de hørte stemmen tredie gang og bevidst prøvede at komme i harmoni med den og åbnede deres øren for den, hørte de den og forstod den.

Og således er det med enhver af os. Der findes indeni os den ånd, som blev indpodet der af vor Evige Fader, og når den ånd tilkendegiver sig i det, vi sommetider kalder bevidstheden, kontrollerer den os, får os til at prøve på at høre Ordet, og stadig forstår vi ikke Ordet, men ånden taler igen, for tredie gang. Og hvis vi åbner vore øren, vil vi høre sandheden, så vil vi blive belært om retfærdighed. Så vil Gud tale til os lige så sikkert og vist, som Han har talt til andre, ikke med en hørlig stemme, men med en stemme, som er lige så dyb, ærlig, oprigtig, sand og virkelig som en virkelig stemme ville være, og fortælle os, hvad vi skal gøre.

Må vi alle leve således, at vor himmelske Fader kan velsigne os til enden, så vi kan høre Hans røst, når Han taler.

Månedens SPØRGSMÅL

Af *Joseph Fielding Smith,* præsident for *De Tolv Apostles Råd.*

Den guddommelige lov om vidner.

Spørgsmål:

I vort stavs-missionærarbejde har vi mødt følgende spørgsmål: »Hvis de plader, som Mormons Bog er oversat efter, kom tilbage og blev bragt frem i lyset for at blive undersøgt, ville det så ikke være lettere at omvende resten af verden til mormonismen?«

Svar:

Spørgsmål af denne art stilles ofte. Mange turister, som besøger Tempelpladsen, spørger, hvorfor pladerne til Mormons Bog blev returneret til engelen, og de siger: »Hvis de blev anbragt i et museum eller et arkiv for sjældne manuskripter og kunne blive undersøgt af videnskabsmænd, ville vidnesbyrdet fra en sådan kilde omvende hele verden.« Når de får at vide, at en stor del af pladerne var forseglet, og at Herren ikke ville tillade, at de blev oversat nu, fordi verden ikke er beredt til at modtage, hvad der er skrevet, vender spørgeren sig bort med en vidende rysten på hovedet eller et vantro smil, idet han føler, at han har slået et dødbringende slag mod sandheden af historien om Mormons Bog. Den simple kendsgerning er imidlertid, at Herrens veje og tanker ikke er menneskenes veje og tanker. (Esajas 55:8-9).

Det gøres tydeligt klart i Mormons Bog, at den kommer til verden med tilstrækkelige vidner. Beretningerne på pladerne er hellige; en stor del af dem er ikke blevet åbenbaret, fordi endog Kirkens medlemmer ikke er beredt til at modtage det, som er skrevet. Og desuden er Herrens plan den at åbenbare sit ord gennem udvalgte vidners mund. Han fik Nephi til at skrive angående offentliggørelsen af Mormons Bog, at han, Herren, ville oprejse tre særlige vidner, som ville se pladerne ved Guds kraft.

»Derfor, på den dag, da bogen skal gives manden, som jeg har talt om, skal den være skjult for verdens øjne, så at ingen uden han, til hvem den skal gives, skal se den, med undtagelse af tre vidner, som skal se den ved Guds kraft, og de skal bevidne, at bogen og de ting, den indeholder, er sande.

Og der er ingen anden, som skal se den, undtagen nogle få, i overensstemmelse med Guds vilje, for at bære vidnesbyrd om hans egne ord for menneskenes børn; thi Gud Herren har sagt, at de trofastes ord skal tale, som om det var fra de døde.

Og således vil Gud Herren lade bogens ord komme frem; og han vil stadfæste sit ord i så mange vidners mund, som han finder for godt, og vé den, der forkaster Guds ord.« (2 Nephi 27:12-14).

Det blev forbudt Joseph Smith at bryde seglene på den del af pladerne, der indeholder Jareds broders profetier (Ether 5), fordi folkets hjerter ikke var modtagelige for den guddommelige sandhed, som optegnelsen indeholdt. Derfor skulle denne del af pladerne blive ved med at være forseglet -

»Thi Herren sagde til mig: De skal ikke sendes ud til nationerne, førend den dag kommer, da de omvender sig fra deres ugudelighed og bliver rene for Herren.

Og på den dag, da de tror på mig, siger Herren, på samme måde som Jareds broder, så at de må blive helliget i mig, da vil jeg åbenbare det for dem, som Jareds broder så, ja, udfolde alle mine åbenbaringer for dem, siger Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens og alle skabte tings Fader.« (Ether 4:6-7).

Herren kunne ikke anbringe en hellig optegnelse, som indeholder oplysninger, der er langt forud for en kritisk og vantro verdens tænkeevne, i ugudelige menneskers hænder. Ydermere får vi at vide, at Mormons Bog, således som den er kommet til os, indeholder den »mindre del af de ting, som han (Jesus) lærte menneskene«, og Mormon skrev:

»...... og jeg har skrevet i den hensigt, at det atter måtte komme til dette folks kundskab fra ikke-jøderne, i overensstemmelse med de ord, som Jesus har talt.

Og når de har modtaget dette, og det er nødvendigt, at de først modtager dette for at prøve deres tro, og når de tror på disse ting, da skal de større ting blive åbenbaret for dem.

Men om så er, at de ikke vil tro dette, da skal det, som er større, tilbageholdes fra dem, til deres fordømmelse.

Missionærerne i den danske mission samlet til konference

e i København i dagene 27., 28., 29. og 30. december 1958.

Se, jeg stod i begreb med at skrive alt det, der var indgraveret på Nephis plader, men Herren forbød det og sagde: Jeg vil prøve mit folks tro.

Derfor skriver jeg, Mormon, det, som er blevet mig befalet af Herren. Og nu slutter jeg, Mormon, mine ord og skrider til at skrive det, som er blevet mig befalet.« (3 Nephi 26:8-12).

Den lov, der blev givet til Israel i begyndelsen, var at ved to eller tre vidners mund skulle alle ting blive oprettet. Jøderne spurgte Jesus, idet de baserede deres beskyldning mod ham på denne lov:

»Jesus talte nu atter til dem og sagde: Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.

Da sagde farisæerne til ham: Du vidner om dig selv, dit vidnesbyrd er ikke gyldigt!

Jesus svarede og sagde til dem: Om jeg også vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd dog gyldigt, thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvorhen jeg går; men I ved ikke, hvorfra jeg kommer, eller hvorhen jeg går.

I dømmer efter det udvortes, jeg dømmer ingen.

Men om også jeg dømmer, er min dom ret, thi jeg er ikke ene om den, men sammen med mig er han, som sendte mig.

Der står skrevet i jeres lov, at hvad to mennesker vidner, er gyldigt.

Om mig aflægger jeg selv vidnesbyrd, og også Faderen, som sendte mig, vidner om mig.

De spurgte ham da: Hvor er din Fader? Jesus svarede: I kender hverken mig eller min Fader; hvis I kendte mig, ville I også kende min Fader.« (Johs. 8:12-19).

Her henleder Frelseren opmærksomheden på den guddommelige lov om vidner. Ved utallige lejligheder havde han vist, at han er Guds Søn og verdens Forløser. Ved mange lejligheder bar hans Fader også vidnesbyrd om, at han var Guds Enbårne Søn: engang ved Jesu dåb, atter til de tre apostle på Forklarelsens Bjerg, og atter engang i nærværelse af en gruppe, da Herren bad til sin Fader. (Matt. 17:1-13; Mark. 9:2-13; Luk. 9:28-36).

Og så vidnede Faderen også om ham, da han blev født, ved at himlene åbnede sig, da engle sang og en ny stjerne viste sig.

Herren taler gennem sine udvalgte vidner, hvem han har givet guddommelig kraft, ikke ved at give dem dokumenter, der skal kontrolleres af vantro mennesker. Uden tvivl synes det for mange af dem, som ikke forstår Herrens vej, at være et meget plausibelt og forståeligt argument at sige: »Hvor let ville det være for jer at bevise sandheden om Mormons Bog for verden ved at skaffe pladerne til en undersøgelse af eksperter! Hvis de finder ud af, at disse plader er ægte, ville deres vidnesbyrd hjælpe jer at overbevise verden.«

Dette er imidlertid et tåbeligt argument. Hvad ville blive resultatet, *hvis* pladerne var blevet lagt i hænderne på sprogforskerne? De ville have stridt og skændtes indbyrdes. Og hvorledes kunne Herren lægge opteg-

nelser, som holdes tilbage fra verden på grund af deres hjerters hårdhed og deres vantro, i deres hænder? Det, der vedrører Guds rige og er så vidunderligt som disse optegnelser, der er forseglede, ville ikke blive forstået, og ville derfor ikke blive troet. Hvis kun rene sind kunne forstå dem, hvorledes kunne så de kritiske videnskabsmænds urene øjne forstå dem? De ville blive fordømt af sådanne videnskabsmænd, fordi de er skrevet i et sprog, som var »forseglet«, og som intet menneske kunne læse, for Herren i sin rette tid giver ham kraft til at bryde seglet. Hvis de skulle overrækkes videnskabsmændene, kunne de ikke værdsætte dem, og selv medlemmer af Kirken ville fornægte dem. Altfor mange medlemmer af Kirken i dag, for ikke at tale om dem, som ikke er medlemmer, undlader at vogte på disse »mindre ting«, som er blevet os givet for at prøve vor tro. (3 Nephi 26:7-12).

Hvorfor løfter disse kritikere, som kræver, at pladerne fra Mormons Bog skal skaffes frem til kritisk undersøgelse, ikke deres røst til fordømmelse af vor Herre, fordi han efter sin opstandelse kun viste sig for sine disciple og ikke for verden? Logikken i deres fordømmelse skulle være, at Jesus efter sin opstandelse skulle have vist sig, først for Pilatus, og han skulle have sagt: »Her er jeg; undersøg sårene i mine hænder og fødder og side. Fortalte jeg ikke, at jeg var Guds Søn, og at jeg ville opstå?« Hvorfor gik han ikke til den forsamlede Sanhedrin og viste sig for ypperstepræsten og den lovkyndige forsamling og sagde til dem: »I spottede mig, spyttede på mig og overgav mig til at blive korsfæstet, fordi jeg sagde, at jeg ville leve igen. Se nu, at det jeg fortalte var sandt!« Det gjorde han ikke! Men han viste sig for sine disciple - nogle få ydmyge fiskere og nogle få kvinder, som troede på ham.

Den smiskende bemærkning, der antyder, at Joseph Smith ikke havde pladerne, fordi han ikke viste dem til verden og tillod indbildske videnskabsmænd at undersøge dem, kommer ikke fra kloge og intelligente menneskers mund. Ja! Hvor let ville det være for Herren at sende sine hærskarer af engle, der kunne råbe i himlen til hele menneskeheden, og kalde dem til at modtage hans evangelium. Hvor megen lidelse ville det ikke spare! Hvor mange dages og års slid ville det ikke spare for hans dødelige sendebud og budbringere?

Hvis han ville prædike sit evangelium på denne måde, hvem ville det så frelse? Menneskene skal vandre ved tro i ydmyghed og fra Herren søge kundskaben om det evangelium, som frelser. Herren forkynder sit ord gennem sine udvalgte vidner, og vé dem, som bekæmper hans sandhed og gør hans værk til skamme.

Joseph Fielding Smith.

Fra missionssekretæren

Tiende.

Når et medlem af Kirken betaler fuld tiende, har han den tilfredsstillelse at vide, at han nyder Herrens yndest. Brodre og søstre, det er en gunstig lejlighed for os til at vise Herren, at vi er villige til at yde ofre til fuldbyrdelsen af hans mægtige hensigter på jorden, til frelse af menneskenes borns sjæle, thi Kirkens tiende er et middel til at fuldbyrde dette mål. De af os, som har betalt fuld tiende, har ydet vor fulde del af alt, hvad der er blevet udført ved hjælp af Kirkens tiende. Tiende er proven på Kirkens medlemmers tro. Det menneske er i sandhed heldig, hvis tro har understottet ham i at imødekomme tiendepligten. Der er store velsignelser knyttet til den trofaste overholdelse af denne lov, og til forsommelse i at betale tiende er der knyttet alvorlige folger......

Tiende er Guds egen plan til at fordele Kirkens økonomiske forpligtelser. Den fordrer intet, der er urimeligt, uretfærdigt eller umuligt. derfor kan der ikke være nogen retfærdiggorelse for ikke at opfylde den. Tiendeloven i Kirken anses for at være af en sådan vigtighed, som en prove på troen, at et medlem, som ikke tror på den og praktiserer den som en guddommelig lov, ikke regnes værdig til at modtage præstedommets og templets velsignelser eller til at indtage en stilling i bestyrelsen i nogen af organisationerne.

Opbygningen af Guds rige er en fælles sag, hvor vi som sidste dages hellige er forpligtede. Enhver person, der ser frem til en evig arv deri, bor være villig til at gore sin del i henhold til sine midler. Det er alt, hvad Herren har krævet af os ved at give os tiendeloven. Et godt medlem i en hvilkensomhelst organisation, som han er tilknyttet, vil villigt bære sin retfærdige del af udgifterne til dens opretholdelse. Vi ville ikke bryde os om at være kendt som andet end gode medlemmer af den Kirke, som vi tilhører.

Fra en tale af Præsident *George F. Richards*

Nede i Tahiti har vore medlemmer en sæsonbestemt beskæftigelse med at dykke efter perlemuslinger. De bringer skallen op, hvad der giver dem en del af de midler, hvormed de opretholder livet resten af året, indtil sæsonen igen nærmer sig.

En af de unge sidste dages hellige lagde sine perlemuslinger på bredden i to bunker, den ene var stor og den anden temmelig lille, og da handelsmanden, som han havde kontrakt om at sælge skallerne til, kom hen til ham, spurgte han ham, hvad den lille bunke var. Han sagde: »Er det dine?« Han svarede: »Nej, det er ikke mine.«

Manden spurgte: »Hvor er de kommet fra?«

Han sagde: »Jeg har dykket ned efter den.«

»Nå, hvorfor er det så ikke dine?«

Han sagde: »Det er Guds perleskaller.«

»Hvem har ret til at sælge dem?«

»Det har jeg«.

»Nå, så vil jeg gerne købe dem.«
»Ja, du kan godt købe dem, men ikke til kontraktens pris. Du må betale markedsprisen for Guds perleskaller.« Markedsprisen var nemlig steget, siden han havde underskrevet kontrakten.
Og derfor solgte han Guds skaller til markedsprisen og sine egne til den pris, som han havde sluttet kontrakt om. Og da jeg spurgte ham, hvad han ville have gjort, hvis prisen var gået ned i stedet for op, sagde han: »Så ville jeg ikke have udskilt Guds skaller. Jeg ville have lagt dem sammen med mine. Jeg ville altid sørge for, at Gud får den højeste pris for sine perleskaller......«
Jeg havde en lille moder, og jeg har hende stadig, nede i New Zealand. Jeg kendte hende fra min første mission, da jeg kun var en ung mand. Dengang kaldte hun mig sin søn. Da jeg kom tilbage for at præsidere, kaldte hun mig sin fader.
Engang gik jeg ind for at hilse på hende, som jeg altid gjorde, når jeg besøgte den egn, for at se denne storartede lille kvinde, som nu var i firserne og blind. Hun boede ikke i en organiseret gren, havde ingen kontakt med præstedømmet undtagen når missionærerne var i nærheden. Vi havde ingen missionærer på det tidspunkt. De var borte i krigen.
Jeg gik ind og hilste hende på den måde, maorierne bruger. Hun var ude i baggården ved sit lille bål. Jeg rakte min hånd frem for at tage hendes, og jeg skulle til at gnide næsen mod hendes, da hun sagde: »Giv mig ikke hånden, fader.«
Jeg sagde: »Å, det er rent snavs på dine hænder. Jeg vil gerne tage dig i hånden. Jeg er glad for at gøre det. Jeg ønsker at gøre det.«
Hun sagde: »Nej, ikke endnu«. Så gik hun ned på sine hænder og knæ og kravlede over til sit lille hus. Ved hjørnet af huset var der en spade. Hun løftede spaden op og kravlede i en anden retning, idet hun målte afstanden, medens hun kravlede afsted. Endelig kom hun til et sted, hvor hun begyndte at grave ned i jorden med spaden. Til sidst ramte den noget hårdt. Hun tog jorden op med sine hænder og løftede en lille spand op. Hun åbnede den og stak hånden ned i den, tog noget ud og rakte mig det, og det viste sig at være nogle new zealandske penge; i amerikanske penge ville det være ca. 100 dollars.
Hun sagde: »Det er min tiende. Nu kan jeg række Guds præstedømme min hånd.«
Jeg sagde: »Du skylder ikke så meget tiende.«
Hun sagde: »Det ved jeg. Jeg skylder det ikke nu, men jeg betaler noget forud, for jeg ved ikke, hvornår Guds præstedømme igen vil komme denne vej.«
Og så lænede jeg mig frem og pressede min næse og min pande mod hendes, og tårerne fra mine øjne løb ned ad hendes kinder, og da jeg forlod hende, bad jeg i mit hjerte Gud om at nedkalde en forbandelse over mig, hvis jeg fra den dag og fremefter ikke betalte Gud hans perlemuslingeskal, en tiendedel af alt, hvad der nogensinde kommer i mine hænder.

Fra en tale af ældste *Matthew Cowley*

NYTÅRS- 1959 AFTEN

i København

Nytårsaften afholdt G.U.F. i Kobenhavn gren en junglefest. Salen var meget fantasirigt pyntet med flotte palmer, junglekrat, og hvad man ellers kan finde i junglen.

Vi var på besog i en junglelandsby, hvor man netop den aften skulle opfore et bestemt ritual, da man den næste dag havde flere hvide, deriblandt et par gode, fede missionærer (de har sikkert været fra den danske mission!), der skulle koges og fortæres. Vi oplevede deres uhyggelige dans omkring bålet, en dans, der kun bliver opfort ved sådanne lejligheder.

Men selv hovednegre kan være lidt menneskelige, og da der bl. a. mellem de hvide befandt sig en meget beromt guitarist, fik han lov til at give et par numre for at vise sine færdigheder, for han skulle koges.

Mellem de hvide befandt der sig også andre beromtheder, nemlig Nina og Frederik; disse skulle dog af en eller anden, for os andre endnu ukendt grund, ikke spises den næste dag.

Efter denne nervesvækkende oplevelse gik dansen lystigt i junglen, og den blev kun afbrudt af forskellige lege: negerkys, junglebesværligheder og som aftenens store midtpunkt - hoola hoop konkurrence, hvor årets hoola hoop konge og dronning blev kåret. Denne konkurrence var opfort med et særligt ojekast til de gigtsvage i grenen.

For de af de ca. 150 tilstedeværende, der ikke havde lyst eller energi til at tage del i den krævende jungledans, var der forskellige jungleseværdigheder som f. eks. pygmæskydning med pusterør, og for at de hvide ikke helt skulle miste deres færdigheder i riffelskydning, var der også en træningslejr for dette.

Af sult skulle vi i hvert fald *ikke* omkomme, for man kunne få mau-mau-boffer, congostænger og orangutanguade samt alle urskovens frugter.

Ved 24-tiden lagde vi det vilde af os med et kæmpemæssigt jungleknald, og vi gik derefter op i kirkesalen, hvor der afholdtes en kort gudstjeneste, medens vi gik ud af det gamle år.

Derefter festede vi videre til kl. 2 under mere formelle former.

M. A.

HERNING

G.U.F. i Herning afholdt i december en vellykket julefest, der indledtes i kirkesalen med »Det kimer nu til julefest« og bøn ved broder Verner Sørensen. Efter endnu en salme samt skriftsted og valgsprog gik vi over til aftenens program, hvortil det tilsendte program fra Hovedbestyrelsen blev benyttet. Ind imellem var der taler, en sketch, »De vise mænd«, og duet, og det nyoprettede kor sang »Fryd dig, o, jord«. Derefter gik vi alle ind i G.U.F.-salen, hvor juletræet stod tændt. Julemanden kom også på besøg med en sæk fuld af godter, der blev nydt med stor appetit. Der blev også uddelt gaver, idet hvert medlem havde medbragt en gave til ikke over halvanden krones værdi. Efter forskellige sanglege blev der sluttet med en af vore smukke sange og bøn ved ældste Kenneth Skousen.

Der var 35 tilstede, og alle var enige om, at det havde været en dejlig aften. *A. H. J.*

HORSENS

Søndagsskolen i Horsens afholdt juletræsfest fredag den 19. december under ledelse af søndagsskolens præsident, ældste John Peterson. Der indledtes med »Julen har bragt velsignet bud« og bøn ved søster Andrea Nielsen. Efter afsyngelse af »Glade jul« var der oplæsning af jule-evangeliet ved søster Karin Pedersen, hvorefter vi sang »Det kimer nu til julefest«. Søster Carla Møller læste derefter en julehistorie. Efter sangen »Et barn er født i Bethlehem« kom der to søde små nissepiger og legede med børnene samt uddelte poser med julegodter, og der serveredes saftevand og kager. Aftenen sluttede med bøn ved ældste John Peterson. Tilstede 32. *A. N.*

Julefest i Horsens.

Genealogisk Forening

Tempeltjenesten og det hellige præstedømme. (Fortsat fra oktober 1958).

Det højere eller melkisedekske præstedømme blev gengivet af Jesus Kristus selv og forblev hos apostlene og i Kirken under deres administration efter hans korsfæstelse, men gik atter tabt under det store frafald.

Det hellige præstedømme i sin fylde er gengivet til jorden i vore dage, ikke alene det mindre præstedømmes embeder som diakon, lærer og præst, som tilsammen udgør det aronske eller levitiske præstedømme, men også den højere myndighed - ældster, halvfjerds, patriarker, apostle og højpræster.

Det aronske præstedømme er opkaldt efter Aron, som blev kaldet til at tale for Moses og til under Moses's ledelse at virke for Guds hensigters opfyldelse blandt Israels børn (2. Mos. 4:14-16). Af denne grund kaldes det ofte det mindre præstedømme, men skønt det er mindre end det andet, er det dog hverken lille eller ubetydeligt. Medens Israel vandrede i ørkenen, blev Aron og hans sønner kaldet ved åbenbaring og beskikket til at forrette præstetjeneste i Israel. (2. Mos. 28:1).

På et senere tidspunkt i Israels historie udvalgte Herren hele Levi stamme til at være Aron behjælpelig med udførelsen af gudstjenesten. Leviternes særlig plig-

ter bestod i at tage vare på tabernaklets hellige kar og inventar og at deltage i tabernakeltjenesten. Leviterne blev udset til at træde i stedet for de førstefødte af alle stammerne, som Herren fordrede til at gøre præstetjeneste lige fra den tid, da den sidste store plage ramte ægypterne, ved hvilken den førstefødte i ethvert ægyptisk hus blev slået ihjel, medens de førstefødte i Israel blev skånet. (4. Mos. 3:12-13; 39:44-45; 50-51). Denne kaldelse, som leviterne således modtog, har derfor fået navnet det *levitiske præstedømme* (Hebr. 7:11). Det må betragtes som en tilføjelse til det aronske præstedømme og er ikke i besiddelse af den højeste præstelige myndighed. Det aronske præstedømme, således som det er gengivet til jorden i denne uddeling, indbefatter den levitiske orden. (L. & P. 107:1,20). Dette præstedømme holder nøglerne til engles betjening og til at forrette evangeliets ydre ordinancer. Det består af diakoner, lærere og præster, og biskoppen er den præsiderende myndighed.

Det større eller *melkisedekske præstedomme* er opkaldt efter kongen af Salem, en stor ypperstepræst; før hans tid »kaldtes det *det hellige præstedømme efter Guds Søns orden.* Men af respekt eller ærbødighed for det højeste væsens navn og for at undgå at gentage hans navn for ofte, kaldte de, nemlig kirken i fordums tid, dette præstedomme efter Melkisedek eller det melkisedekske præstedømme.« (1. Mos. 10:18; Heb. 7:1-17; L. & P. 107: 3-4). Dette præstedømme har ret til præsidentskabet i alle Kirkens embeder, og dets vigtigste opgave er at gore tjeneste i åndelige ting, thi det besidder nøglerne til alle Kirkens åndelige velsignelser, har ret til, »at himlene åbnes for dem, at have samfund med den Forstefødtes forsamling og menighed, samt nyde samfund med og være nær hos Gud Fader og Jesus Kristus, vor Mægler i den nye pagt.« De særlige embeder, som horer til det melkisedekske præstedømme, er apostel, patriark eller evangelist, højpræster, halvfjerds og ældster.

Vore dages templer bliver betjent af og de hellige ordinancer udføres under det højere eller melkisedekske præstedommes autoritet, den højeste myndighed, som nogensinde er beseglet på mennesker. Den guddommelige profeti, som Malakias forkynder, er ved at gå i hurtig opfyldelse. Elias, profeten, er blevet sendt til jorden og har meddelt Kirken den magt og myndighed, hvormed dette store arbejde for de døde udfores. Som følge af hans komme bliver fædrenes hjerter vendt mod deres børn og bornenes hjerter mod fædrene og alt dette som en forberedelse til Kristi andet komme.

(Fra *apostel James E. Talmage: The House of the Lord*).

GENEALOGISK *F*ORENING

Lørdag den 10. januar 1959 opførte *Aarhus genealogiske forening* skuespillet »Kunne det ske for dig?« under ledelse af præsident Arthur V. Haun.

Skuespillet var iscenesat af søster Jane Rudholt, og de mandlige roller blev udført af brødrene Poulsen, Hugo Buchhøj og Knud Jensen og den kvindelige rolle af søster Gurli Nielsen.

Både instruktionen og spillet var ypperligt, og vi takker de medvirkende for den smukke måde, skuespillet blev udført på.

Vi håber, at det har haft bud til de tilstedeværende og har manet dem til eftertanke.

Der var 54 tilstede.

M. H.

Kvindelig HJÆLPEFORENING

Lørdag d. 13. december holdt *Kvindelig hjælpeforening* i *Aarhus gren* julefest for de ældre medlemmer; der var 34 tilstede. Festen begyndte kl. 17 med, at præsidentinden, søster Jane Rudholt, bød alle hjertelig velkommen, og efter at vi havde sunget en sang, var der bøn ved søster Berthe Lund. Derefter gik vi ned i den festlig smykkede sal til det smukt pyntede bord. Broder Orla Nielsen velsignede maden, og der blev serveret en dejlig middag. Efter middagen sang vi nogle sange, og ind imellem var der underholdning. Broder Trust citerede egne digte, der var valgt til lejligheden, skønt og stemningsfuldt, og søster Jane Rudholt fortalte morsomme historier på jysk og sjællandsk. Kl. 19 var der julekoncert i kirkesalen af grenens kor, og efter koncerten var der chocoladebord underneden for alle, der havde lyst. Tilstede 55. De unge opførte et henrivende tableau. Det var en ualmindelig vellykket fest til gensidig glæde for Kvindelig hjælpeforening og gæsterne. *B. L.*

Kvindelig hjælpeforening i *Aarhus gren* er meget taknemlig for den store interesse, som søskende både i Danmark og Amerika har haft i kirkens udsmykning og Kvindelig hjælpeforenings trivsel. Vi har modtaget pengebeløb fra søster Boeslund, Ogden, og søster Margrethe Jensen, Salt Lake City, hvilket vi takker dem meget for. Samtidig ønsker vi alle et glædeligt og fredfyldt nytår.

Kvindelig hjælpeforenings
bestyrelse, Aarhus,
ved *Jane Rudholt.*

Nye hovedbestyrelser for G.U.F., SØNDAGSSKOLEN og PRIMARY

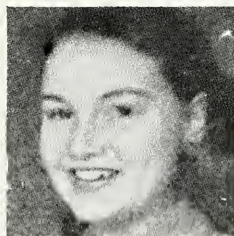
Den 4. januar blev ældste Ronald Wilson aflost som præsident for G.U.F.s hovedbestyrelse og ældste Tim Malan som præsident for Søndagsskolens og Primarys hovedbestyrelser. Vi vil gerne benytte lejligheden til gennem STJERNEN at sige de to ældster en inderlig tak for det store arbejde, de har udfort i den tid, de har taget vare på de tre organisationer, og for den aldrig svigtende hjælpsomhed og venlighed, de har vist overfor alle de problemer og spørgsmål, de har mødt fra alle dele af landet. Vi onsker dem begge alt godt i deres fremtidige arbejde.

Som nye hovedbestyrelser er indsat: Broder Poul Petersen, København, præsident for G.U.Fs hovedbestyrelses mandlige afdeling, søster Marion Als, København, præsidentinde for G.U.F.s hovedbestyrelses kvindelige afdeling, broder Jens Kristoffersen, Kobenhavn, præsident for Søndagsskolens hovedbestyrelse, og søster Kirsten Hermansen, København, præsidentinde for Primarys hovedbestyrelse. Vi byder de fire søskende hjertelig velkommen i deres nye stillinger, og beder Gud velsigne dem i det ansvarsfulde kald, der er pålagt dem.

G.U.F.s hovedbestyrelse

Poul Petersen.

Marion Als.

Præsidenten for G.U.F.s mandlige afdeling, broder *Poul Petersen,* er født den 28. januar 1939. Efter at have undersogt Kirken i ca. et år, blev han døbt den 2. november 1957 og blev ordineret til lærer den 7. september 1958. Han har altid taget aktivt del i Kirkens arbejde i den tid, han har været medlem, og er altid villig til at hjælpe til, hvor der er brug for ham. Han har haft mange stillinger i København gren, bl. a. som grenssekretær, 1. rådgiver i G.U.F. samt leder af Fire Side og Basket Ball-rådet.

Præsidentinden for G.U.F.s kvindelige afdeling, søster *Marion Als,* er født indenfor Kirken og blev døbt i maj 1948, da hun var otte år gammel. Hun har altid været aktiv i Kirken; lige fra Kirkens spejderarbejde begyndte i København, har hun været aktiv medarbejder, hun

har undervist børnene og de unge piger i dans og ballet, har været lærerinde i søndagsskolen og har taget ivrig del i G.U.F.s arbejde. I 1958 opholdt hun sig et halvt års tid i England.

Søndagsskolens hovedbestyrelse

Præsidenten for Søndagsskolens hovedbestyrelse, broder *Jens Kresten Kristoffersen,* er født den 13. september 1937 og blev døbt i Kirken den 4. november 1956. Han blev ordineret til præst den 30. juni 1957, har været assisterende sekretær i København gren og sekretær i G.U.F. i København gren, og er nu assisterende dirigent i København grens sangkor og dirigent i søndagsskolen i København.

Primarys hovedbestyrelse

Præsidentinden for Primarys hovedbestyrelse, søster *Kirsten Hermansen,* er født den 13. september 1932 i København, lærte Kirken at kende gennem missionærerne i september 1956 og blev døbt i januar 1957. Hun har været sekretær i G.U.F. i København siden august 1957, og blev indsat som præsidentinde for Primary i København gren i april 1958.

Den forhenværende hovedbestyrelse for G.U.F., Søndagsskolen og Primary har bedt os om at bringe følgende tak:

Den forhenværende hovedbestyrelse for G.U.F., Søndagsskolen og Primary, ældste Ronald Wilson og ældste Tim Malan, ønsker at sige en hjertelig tak til alle i missionen, som de har arbejdet sammen med i det sidste halve år. Vi har haft mange dejlige oplevelser, som vi aldrig vil glemme, og har følt glæde i at udføre dette arbejde. Vi takker for den støtte og hjælp, som er blevet os givet af vore medarbejdere. Den fremgang, som organisationerne over hele missionen har opnået, er kommet på grund af indbyrdes samarbejde.

Vi ser frem til et nyt år — et år, som sikkert vil blive et fremgangens år for den danske mission. Organisationerne har fået nye hovedbestyrelser — hovedbestyrelser sammensat af nogle af de dygtigste medlemmer i Københavns gren. Det er godt at vide, at missionen har haft en sådan fremgang, at medlemmerne selv igen kan overtage de vigtige stillinger indenfor Kirkens organisationer i stedet for missionærerne. Det er et håndgribeligt bevis på den fremgang, som den danske mission har opnået. Vi i den forhenværende hovedbestyrelse siger hjertelig til lykke til vore efterfølgere. Må Gud velsigne jer i det store og berigende arbejde, som I udfører.

Ældsterne *Ronald Wilson* og *Tim Malan.*

Søndagsskolen og Primary

En af de ting, en funktionær må være i besiddelse af, er TRO. Han må være fuldstændig overbevist om, at det, han udfører, er sandhed; f. eks. må en lærer, der ikke kan bevidne, at det, han lærer sine elever, er sandhed, hellere lade en anden overtage lektien, for han vil ikke selv være forberedt, og han vil ikke kunne sige: »Jeg ved, at dette er sandhed og Kristi evangelium.«

Hvis han heller ikke er i besiddelse af kærlighed til sine medmennesker og i særlig grad til dem, han underviser, kan det gå som følgende historie fortæller:

Brevet — som aldrig blev skrevet

Af *C. J. Wendell.*

Kære frøken!

I dag sad vi her på højskolen og sludrede, inden timen skulle begynde. Vi var kommet til at diskutere »Den opdragelse, jeg gerne ville have haft, men som jeg aldrig fik.« Det fik mig til at tænke tilbage. Og nu har jeg i sinde at »spytte ud« og fortælle Dem om de erindringer, nogle af mine kammerater har, men som jeg ikke har.

Jeg ville onske, at det var muligt for mig at huske bare een eneste morgen, hvor De hilste på mig med et glad smil, når jeg kom ind i klassen. Det ville have været en strålende begyndelse på dagen. Jeg ved godt, at der ikke var meget ved at se på mit runde, tykke ansigt med de to forskrækkede, stirrende øjne, der provede på at kigge gennem den moppe af uregerligt hår, som aldrig ville blive der, hvor det skulle være, lige meget hvor meget jeg redte det.

Jo, jeg ved godt, at mit toj ikke altid var helt rent. Min mor havde det ikke godt, efter at hun havde fået min lille søster, og jeg kunne altid snavse mig hurtigere til, end Mor kunne nå at vaske mit tøj. Jeg kan endnu høre Mor sige med sin trætte stemme: »Hvor *kan* det dog være, du altid bliver så snavset?« Hun lovede mig, at hun ville vaske mine bukser, når jeg var kommet i seng (jeg havde kun det ene par), men jeg tænker, hun har været for træt, når hun havde fået os unger puttet i seng, for det blev i hvert fald ikke gjort.

De kan slet ikke forestille Dem, hvor meget et af Deres smil ville have betydet for mig en af de morgener, hvor jeg ikke havde andet end en tør tvebak med i skole til frokost. En eller to gange har jeg set tillob til smil hos Dem, men så var det ligesom, De bestemte Dem om, og så sagde De med en barsk mine: »Nu kommer du for sent igen — som sædvanligt!« Dette »som sædvanligt!«, som De altid føjede til, skar i mig som en kniv og gjorde, at jeg blev bange for, at De ikke ville forstå mig, hvis jeg fortalte Dem den egentlige grund til, at jeg kom for sent: Lillesoster skulle jo have sin mælk, så jeg måtte gå en kilometer over til en gård, hvor de gav os mælken 5 øre billigere pr. liter end naboens, der boede lige tværs over marken.

Jeg ville onske, jeg kunne huske bare eet venligt ord fra Dem, der var henvendt direkte til *mig*, eller at De blot een gang havde taget *mig* i hånden, når vi legede rundkreds — for det gjorde De dog ved de andre drenge. Naturligvis, mine hænder var ikke helt rene; det er svært at få dem rene i koldt vand og uden sæbe, men havde jeg vidst, at der var en chance for, at De ville tage mig i hånden, så ville jeg have skrubbet og skrubbet dem, til de var blevet rene. Jeg tror nok, at den eneste gang, De »tog Dem lidt af mig«, var, da jeg trak Norma i håret og prikkede Børge med min blyant. Der var ingen, der ville lege med mig, så jeg måtte sommetider gore noget for at gore klassen opmærksom på, at jeg også var der.

Bare De een eneste gang ville have ladet mig være med, når De lagde planer for klassens arbejde i stedet for at lade, som om jeg ikke eksisterede. De troede, jeg var ude på at forstyrre Dem så meget som muligt, fordi jeg var urolig og lavede en hel masse, jeg ikke havde noget at gore med, men i virkeligheden gjorde jeg bare opror, fordi De ikke ville hore efter *mig*, når *jeg* havde en god idé.

Men mere end alt andet ville jeg onske, at De og jeg havde talt sammen, vi to helt alene en dag. At vi havde diskuteret *mine* problemer; så ville De sikkert bedre have kunnet forstå nogle af de ting, jeg gjorde. Jeg lagde mærke til, at det altid var så let for Dem at lose de problemer, som de andre kom med, så jeg er sikker på, at det ville have været lige så nemt for Dem at hjælpe mig med mine problemer.

Jeg har ligget vågen mange nætter og grædt, som om jeg var blevet pisket, fordi jeg ikke vidste, hvor og hvornår jeg ville finde et passende sted i verden for mig at være.

Vær nu sod og tænk ikke, at jeg onsker at genere Dem mest muligt. Der er sikkert ikke nogen lærer, der nogensinde har arbejdet hårdere og har tænkt mere på sine elevers velfærd, end De har. Jeg tror ikke, at der er nogen, der bedre kunne have lært mig at arbejde, eller som kunne have givet mig et bedre eksempel, hvad ærlighed, flid og et rent liv angår. De vidste blot ikke, at også jeg — snavset og sent på den, som jeg altid var — trængte til alt det andet, som De havde, og som De så villigt gav de andre, men holdt tilbage fra *mig*.

MÅSKE KUNNE DE IKKE HAVE GJORT DET BEDRE — MEN DE KUNNE VÆRE KOMMET MIG UENDELIGT NÆRMERE!

Deres forhenværende elev.

P. S. Jeg kan ikke få mig selv til at sende dette brev af sted. Det ville heller ikke være pænt af mig efter så mange års forlob. Men jeg ville alligevel onske, at De vidste, at jeg med glæde ville give disse fire år på højskolen for den uddannelse, *De* kunne have givet mig.

— — —

Disse ting gælder ikke alene lærerne, men alle funktionærer og alle andre, der ønsker at fremme Herrens sag, søg derfor at få tro og kærlighed til at arbejde sammen, så *vil* vi få et godt samarbejde ud af det.

Hovedbestyrelserne.

SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for februar:

For Senior Søndagsskolen:

Jesus sagde: »Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig; dog ske ikke min vilje, men din!« (Lukas 22:42).

For Junior Søndagsskolen:

»Du skal takke Herren, din Gud, for alting«. (L. & P. 59:7).

Søndagsskolesang for februar 1959:

For Senior Søndagsskolen:

»Glem ej, at hver og en har ret«. (Nr. 163 i den nye sangbog).

For Junior Søndagsskolen:

»I dag skinner solen« (nr. 93 i den nye sangbog).

Søndagsskolesang for marts 1959:

For Senior og Junior Søndagsskolen:

»Der er solskin i min sjæl i dag« (nr. 181 i den nye sangbog). Forfatter: E. E. Hewitt; komponist: John R. Sweney.

Her har vi et eksempel på en opvækkende »evangelie-sang« — den slags, som blev udviklet og blev meget populær i sidste århundrede, særligt i forbindelse med vækkelsesmøder.

Den bringer et glædens budskab. Man behøver blot at synge dette »solskins«-budskab med dens glade melodi, og glæde og tro vil blive genoprettet i den, der synger. Lad derfor folk synge den uden altfor megen dominerende dirigeren fra dirigentens side, så vil sangen udføre sin gode mission.

Hvad er der så ellers at gøre for dirigenten? Lad os opstille fem punkter. Måske læseren kan tilføje nogle, som kan passe til hans særlige betingelser.

1. Det er vigtigt at fastsætte et godt, passende tempo. Gør taktslagene temmelig store, for at hjælpe med til at undgå et altfor hurtigt tempo. Læg mærke til, at taktslagene ofte omfatter to stavelser, så folk må synge temmelig hurtigt til et langsommere taktslag. 88 kvarte toner pr. minut er det samme som 22 kvarte toner på 15 sekunder. Dette er et godt tempo. Øv dette tempo ved et funktionærmøde, medens andre kontrollerer det med et ur. Der er ingen mening i at synge denne sang altfor hurtigt. Lad dem, der synger, synge i et bekvemt tempo, selv om dirigentens blodtryk kan gå i vejret!

2. Hvorledes er Deres teknik med hensyn til den begyndende optakt? Deres udvendige sving med armen til taktslag tre vil være det indledende taktslag til taktslag fire, som er åbnings-taktslaget. De, der synger, skal tage et dybt åndedrag ved dette indledende taktslag, og vil så være parate til at synge første tone og ord.

3. Dirigér med et forstående og sympatisk indstillet hjerte. Vær glad for den kendsgerning, at folk ganske naturligt vil trække vejret ved punktet på hver af de punkterede halve toner. De behøver ikke fortælle dem, at de skal gøre det. Lad dem blot gøre det.

4. Stands rytmen ved slutningen af hvert vers. Teoretisk set kunne man blive ved at slå takt, og således forbinde slutningen af det ene vers med begyndelsen af det næste uden at miste et taktslag. Men vi anbefaler ikke denne fremgangsmåde.

5. Hovedformålet med en dirigent til forsamlingssang er at holde sammen på sangen. Han er som en venlig og blid, men fast hyrde.

Det meste af ovenstående gælder også organisterne.

Alexander Schreiner.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Thi se, du skulle ikke have frygtet mennesker mere end Gud.« (L. & P. 3:7).

Formål: At påvise, at det at frygte Gud simpelthen betyder at elske ham og at holde hans bud og befalinger, og at vi, når vi gør dette, fortjener alle gode menneskers respekt.

Førnylig diskuterede en gruppe universitetsstuderende, hvad de især ønskede at få ud af livet. Nogle søgte økonomisk sikkerhed, andre magt; men flertallet blev enige om, at det, der virkelig var betydningsfuldt, var deres medmenneskers gode vilje, respekt og anerkendelse.

Det er udmærket at søge at vinde vore medmenneskers respekt. Vi begår imidlertid en fejl, når vi tillader vor frygt for kritik og andres misbilligelse at krænke de principper, som vi ved er rigtige. At frygte mennesket mere end vi frygter Gud betyder i virkeligheden, at vi er mere ivrige efter at behage andre, end vi er efter at leve i overensstemmelse med de principper, Gud har opstillet for os til at følge. Et eksempel herpå kommer frem, når vi udtrykker vor taknemmelighed og beder om Herrens velsignelser i bønnen. Det sker undertiden, når vi befinder os ude og blandt fremmede, at mange af os bliver fristet til at undgå andres kritik, og vi holder så ikke bøn.

Der fortælles en historie om en ung rekrut i hæren, som altid havde knælet i bøn, før han gik i seng. Men på belægningsstuen var han bange for at følge den sædvanlige fremgangsmåde i nærværelse af så mange andre rekrutter. Han var bange for at blive latterliggjort. Følgelig ventede han, indtil han var sikker på, at alle de øvrige var faldet i søvn, før han stod op og knælede ned for at holde sin bøn. Ved en bestemt lejlighed lagde hans nærmeste sengekammerat mærke til ham og bemærkede, at han også gerne ville have holdt bøn, men han havde været bange for at gøre det. Dette gav begge de unge mennesker det nødvendige mod, og snart efter så andre dem, beundrede dem og fulgte deres eksempel. Resultatet blev, at mange af de unge soldater holdt deres aftenbøn.

Det er sandt, at netop det, vi ofte er bange for bringer latterliggørelse fra andres side, i virkeligheden skaber respekt og beundring. Standhaftighed, konsekvens og efterlevelse af retfærdige principper er udsøgte karakteregenskaber. Det er træk, som alle ordentlige mennesker bifalder og respekterer. Det er ganske afgjort, at de, der frygter Herren og følger hans lærdomme uanset følgerne, skaber en stærk karakter og en fin personlighed.

At frygte Herren betyder, at vi nærer dyb ærbødighed for ham, at vi elsker og ærer ham, at vor kærlighed er så stærk, at vi ikke bevidst vil forsynde os imod ham. Det betyder simpelthen, at vi vil gøre alt for at glæde ham ved at gøre hans vilje og holde hans bud og befalinger.

Til dem, der nærer en sådan frygt og kærlighed i deres hjerter, har Herren sagt:

»...... Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.« (L. & P. 76:5).

Ja, det er udmærket at fortjene vore medmenneskers respekt og beundring. Men dersom vi nogensinde bliver fristet til at gå på akkord med vore principper og idealer på grund af frygt for kritik, lad os da huske:

»...... det er bedre, at et menneske bliver dømt af Gud end af mennesker; thi Guds domme er altid retfærdige, men menneskets domme er ikke altid retfærdige.« (Mosiah 29:12).

KREDSLÆRERNES *budskab*

Studér skrifterne.

Vi har lært, at ingen kan blive frelst i uvidenhed. (L. & P. 131:6). Kundskaben, vi får i dette liv, fortsætter med os i evigheden. Dette er vigtigt. Vi må erhverve os viden om Guds plan og hensigter med at frelse sine børn. Anden viden er naturligvis god at have, og den er også ønskværdig, men ingen viden om historie eller andre videnskaber kan erstatte mangelen på kundskab om evangeliet. Under sin tjeneste mellem jøderne advarede Frelseren dem og sagde: »I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv, og det er dem, der vidner om mig.« Det, man læser i Kirkens standardværker - Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle, og bliver fortrolig med sandheden og lærdommenes indhold deri, skulle virkelig praktiseres i ethvert sidste dages helligt hjem.

Som en nødvendig del af frelsesplanen er vi kommet her på jorden for at opnå kundskab og forståelse af de evige sandheder. Der er overalt en voksende tendens til at negligere studiet af skrifterne, som omhandler disse sandheder. Mange har en tilbøjelighed til at blive ligegyldige overfor dem eller i det mindste undlade at give agt på pålæggene, vi har fået om at studere skrifterne, som omhandles i standardværkerne. Vi ved, at forældre, der undlader at undervise deres børn i evangeliets principper, vil blive holdt ansvarlige for disse mangler. (L. & P. 68:25). Forældre, der selv undlader at tilegne sig denne viden, vil forspilde noget af den velsignelse, der er lovet dem, som erhverver sig en fuldstændig forståelse af evangeliet.

Det er tilrådeligt, om familierne lægger en plan og derudfra studerer skrifterne såvel sammen som hver for sig. Familier, i hvilke denne anbefalelsesværdige skik praktiseres, kan bære vidnesbyrd om værdien deraf. Da Addison understregede vigtigheden af, at man læste de bedste bøger, sagde han: »Læsning er for sindet, hvad gymnastik er for legemet, hos den ene bliver helbredet bevaret og styrket, hos den anden bliver dyd, hvad der er sindets sundhed, holdt i live, næret og bekræftet.« Ved at læse standardværkerne opnår man god åndelig sundhed. Disse bøger sørger for føde for sjælen. Ledet fortræffeligt af kappelyst er åndelig vækst, vedligeholdelse af høje, moralske standarder, erhvervelse af dyd, større lykke, selvdisciplin og påskønnelse af kvaliteten af kultur og dannelse de velsignelser, som de får, der praktiserer studiet af skrifterne.

FØDSELSDDAGE:

KØBENHAVN: Den 2. februar fylder søster Lilly Hansen, Stærevej 33, 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 19. februar fylder soster Helga Alfrieda Nielsen, Engholmen 60, 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 23. februar fylder soster Ragna Bolette Christensen, Absalonsgade 21 B, 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 30. januar fyldte soster Paula Andresen 75 år. Hjertelig til lykke!

HJØRRING: Den 10. februar fylder soster Alice Marie Johanne Thomsen 65 år. Hjertelig til lykke!

AARHUS: Den 14. februar fylder broder Vigge Valdemar Andersen 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 16. februar fylder soster Dorthea Katrine Rasmussen 60 år. Hjertelig til lykke!

NYKØBING M.: Den 21. februar fylder soster Ingeborg Andersen 70 år. Hjertelig til lykke!

Hilsener fra U.S.A.:

Følgende soskende sender kærlige hilsener og nytårsonsker til alle soskende og venner i den danske mission:

Oda og Hilmar Lassen, San Fernando, Californien, tidligere Aalborg; de fik en søn den 16. april 1958, han fik navnet James. Til lykke!

Henry og Agnes Larsen, Los Angeles, Californien; deres datter, Yrsa Van Zelm, fik den 9. september en datter, der har fået navnet Judy. Til lykke!

Karl og Hanne Carlsen, Los Angeles, tidligere Odense; deres datter Tove, gift med Gary Emfield, fik den 24. august en søn, der har fået navnet Eric Karl. Til lykke!

Maren og Marinus Madsen, Los Angeles, Californien, tidligere Aalborg.

Tidligere missionærer, *Valdemar og Anna Christensen,* Salt Lake City, Utah.

Margrethe og Sardus Sorensen, Davis, Californien, tidligere Aalborg; deres datter, Inger, fik den 24. september 1958 en datter, der har fået navnet Heidi Ann. Til lykke!

Tidligere missionærer, *Bernice og Louis Madsen,* Salt Lake City, Utah.

Familien *Rasmus A. L. Jensen,* Pocatello, Idaho, tidligere Randers.

Familien *Bruno Naumann,* Burlingame, Californien, tidligere Esbjerg.

Tidligere missionærer, *T. A. Madsen og hustru,* Provo, Utah, tidligere Aalborg.

Tidligere missionærer, *Valeen og Richard C. Jensen,* Bountiful, Utah.

Tidligere missionær, *Grant R. Ipsen* med hustru og barn, Boise, Idaho.

STJERNEN siger på soskende og venners vegne »Tak, i lige måde«!

Bryllup i U.S.A.: Soster *Inga Johansen,* tidligere Kobenhavn, viedes den 27. december i Las Vegas, Nevada, til dr. Thomas Harold Fife. Stjernen onsker hjertelig til lykke!

Sølvbryllup i U.S.A.: Den 5. marts 1958 fejrede *broder og søster Karl Carlsen,* Los Angeles, Californien, tidligere Odense, solvbryllup. Stjernen ønsker lidt forsinket til lykke!

VIGTIGT!

Søskende, som påtænker at rejse til templet i sommer for at udføre arbejde for deres afdøde slægtninge, må indsende de nødvendige tempelskemaer *aldeles omgående,* da de ellers ikke kan nå at blive gjort rede i Amerika inden rejsen, der efter planen vil foregå i dagene *18. juli til 26. juli 1959.*

Velsignelser:

ODENSE: 16. november 1958: Jørgen Johannes Larsen og Johanna Gertraud Boden Larsens datter, Joan Irene Larsen, velsignet af broder Erik Andersen.

AARHUS: 7. december 1958: Egon Rasmussen og Dorry Agnethe Nellie Sand Rasmussens datter, Pia-Minna Rasmussen, velsignet af ældste Robert L. Petersen.

AALBORG: 12. december 1958: Charles Jepsen Larsen og Esther Margrethe Pedersen Larsens søn, Brian Jepsen Larsen, velsignet af sin fader.

ORDINATIONER:	**Til:**	**Ordineret af:**
KØBENHAVN: 7. decbr. 1958: Karsten Just Salin	Ældste	Missionspræsident Holger P. Petersen
ODENSE: 14. december 1958: Mogens Klokker Hansen	Diakon	Broder Christian Klokker Hansen

Dåb:	**Døbt af:**	**Håndspålæggelse af:**
SKIVE: 16. novbr. 1958: Peder Svenning Georgsen	Ældste Larry R. Stucki	Ældste Thomas S. Johnson
AALBORG: 13. dec. 1958: Inge Marian Christensen	Broder Svend E. Johansen	Ældste Nilo R. Call
Jette Freiheit Olesen	Ældste Vernon Bird	Ældste James Nielsen
AMAGER: 28. december 1958: Erna Rytter Andersen Nielsen	Ældste Jan Peterson	Ældste Jerry Petersen

RETTELSE: I januar nummeret skrev vi, at søster Inger Marie N. Pedersen, Silkeborg, som blev døbt den 21. september, havde fået håndspålæggelse af ældste Gary St. Hansen; dette er en beklagelig fejltagelse, søster Christensen fik håndspålæggelse af ældste *Ronald Wilson.* Undskyld!

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

MISSIONÆRANKOMSTER:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

Med »Kungsholm« fra New York den 13. december:

Robert L. Clark fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Carl C. Wilberg fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Med »Stockholm« fra New York den 23. december:

Wilford John Price fra Rexburg, Idaho, beskikket til at arbejde i København.

Marion David Jensen fra Preston, Idaho, beskikket til at arbejde i København.

Wally Dean Lybbert fra Greenacres, Washington, beskikket til at arbejde i Odense.

Med S.A.S. fra New York den 14. januar:

Gary Neal Sorensen fra Blackfoot, Idaho, beskikket til at arbejde i Slagelse.

Kenneth Glen Williams fra Malad, Idaho, beskikket til at arbejde i Amager gren.

Billeder af de nye missionærer findes foran i STJERNEN under de respektive grene.

Missionærforflyttelser:	**Dato:**	**Fra:**	**Til:**
Gene Mortensen	30. decbr.	Skive	Aarhus
Maylen V. Bennett	30. decbr.	Bronderslev	Aalborg
Ross Jack Poulson	30. decbr.	Aalborg	Skive
George E. Rice	30. decbr.	Odense	København
Verlin R. Nicholes	30. decbr.	Aarhus	København
Jack B. Morris	30. decbr.	København	Esbjerg
Tim J. Malan	30. decbr.	København	Aarhus
Donald J. Black	30. decbr.	København	Bronderslev
Donald Coleman	30. decbr.	Esbjerg	Bronderslev
Lyle Oman	30. decbr.	København	Randers
Andrew J. Lassen	30. decbr.	Randers	København
Robert J. Blake	12. januar	Bornholm	Holstebro
Gary Smith Hansen	12. januar	København	Bornholm
Charles Gordon Ward	16. januar	Slagelse	Odense
Stewart L. Gudmundsen	16. januar	Amager	Aalborg
Julius R. Madsen	16. januar	Nakskov	Esbjerg
Richard J. Mortensen	16. januar	Esbjerg	København
James W. Nielsen	16. januar	Aalborg	Nakskov
Gary E. Dudley	21. januar	Odense	København
Carl C. Wilberg	21. januar	København	Odense

MISSIONÆRFORFLYTTELSER:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

22. december 1958: *Gary E. Andersen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

31. december 1958: *Eldon Vern Guymon* fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.

12. januar 1959: *Larry Roland Stucki* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Holstebro.

14. januar: *Leon J. Henrichsen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

19. januar: *Ronald Frank Wilson* fra Tooele, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

19. januar: *Perry A. Petersen* fra Centerfield, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

19. januar: *James W. Christiansen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

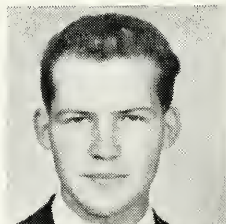
Gary E. Andersen.

Larry R. Stucki.

Eldon V. Guymon.

Leon J. Henrichsen.

Ronald F. Wilson.

Perry A. Petersen.

James W. Christiansen.